ANUL III. — Nr. 794. O SINGURĂ EDIŢIE LUNI, 8 APRILIE 1891

NUMĔRUL 10 BANI

ABONAMENTELE
INCEP LA 1 ŞI 15 ALE FIE-CAREI LUNI
şi se plătesc tot-d'a-una 'nainte

In Bucureştĭ la casa Administraţieĭ.
Din *Judeţe* şi *Străinătate* prin mandate postale.
Un an în ţară 30 leĭ; în străinătate 50
Şése lunĭ » 15 » » » 25
Treĭ lunĭ » 8 » » » 13

Un numĕr în Streinĕtate 15 banĭ

MANUSCRISELE NU SE 'NAPOEAZĂ

Adevĕrul

Să te ferestĭ, Române! de cuiŭ strein în casă.
V. Alexandri.

NUMĔRUL 10 BANI

ANUNCIURILE
Din BUCURESCI şi JUDEŢE se primesc NUMAI la ADMINISTRAŢIE.
Din STREINĔTATE, direct la administraţie şi la toate Oficiile de publicitate.
Anunciurĭ la pagina IV . . . . . . 0.30 b. linia
» » » III . . . . . . 2.— leĭ »
» » » II . . . . . . 3.— leĭ »
Inserţiunile şi Reclamele 3 leĭ rândul.
LA PARIS, ziarul se găseşte de vênzare cu numĕrul la kioşcul No. 117, Boulevard St.-Michel.

UN NUMĔR VECHIŬ 30 BANI

ADMINISTRAŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

DIRECTOR POLITIC: ALEX. V. BELDIMANŬ

REDACŢIA
111, — BULEVARDUL ELISABETA, — 111

SEPTAMANA
Ce se petrece în Bulgaria
CONFEDERAŢIUNEA ORIENTALA
VIAŢA LITERARĂ
Giacomo Leopardi
MUMĂ BUNĂ
MORŢIĬ ŞI VIĬ
CEARTA

Bucureşti, 7 Aprilie 1891

SEPTAMANA

Reichsrathul austriac s'a deschis şi cu el frământările naţionaliste, carĭ ameninţă de atâta timp existenţa Monarhieĭ habsburgice.

Abia s'a citit lungul şi îmbelşugatul în promisiunĭ Mesagiŭ al luĭ Franz-Iosef, înainte de a păşi Parlamentul la constituirea sa, şi tinerii cehĭ, în numĕr de aproape 40, aŭ citit o declaraţiune, prin care vor să facă a nu se uita că Boemia are revendicările sale naţionale şi că pentru aceasta a trimis în Parlament un numĕr atât de mare de naţionalişti.

Ziarele austriace caută să se mângâie cu faptul că ast-fel de declaraţie s'a maĭ citit la 1879 de bĕtrâniĭ cehĭ şi că nimic nu s'a întâmplat.

Cu atât maĭ mult cred ziarele sus-pomenite că nimic rĕŭ nu se va întâmpla nicĭ de astă dată, în cât în josul actualeĭ declaraţiĭ nu sunt iscăliţĭ mariĭ proprietarĭ feodalĭ carĭ la 1879 n'aŭ lipsit.

Nu-ĭ vorbă, mângâierea e slabă; dar este o mângâiere asemenea firuluĭ de iarbă, de care se agaţă cel ce vrea să se înnece.

„Aristocraţia boemă pare a fi înţeles, după 12 anĭ — zice *Neue Freie Presse* — că dreptul de Stat al Boemieĭ e o simplă *istorie*, pentru a nu zice o *legendă*“.

Vom vedea dacă această aşa zisă legendă va rĕmâne în domeniul fantezieĭ ziarelor nemţeştĭ, saŭ dacă nu cum-va activitatea Parlamentuluĭ austriac nu va avea mult de suferit de pe urmele revendicărilor cehilor tinerĭ.

*

Monarhia sêrbească a ajuns un fel de bătaie de joc şi fostul Rege Milan cu fosta sa soţie par nişte mingĭ de cauciuc, pe carĭ guvernul sêrb vrea să le arunce peste granite, dar carĭ — în virtutea elasticităţeĭ lor — se întorc mereŭ.

Un lucru însă este caracteristic în acest *uite popa, nu e popa* monarhic: Când radicaliĭ aŭ venit la putere, eĭ aŭ căutat să scape de Milan şi i-aŭ dat parale ca să plece. Dar aŭ vĕzut că are de gând să se întoarcă în ţară, i-aŭ maĭ dat banĭ ca să'şĭ amâie sosirea; iar acum, pentru a scăpa definitiv de dînsul, i-aŭ avansat pe treĭ anĭ lista civilă, iar în schimbul acestuĭ milion zmuls cu mare greutate Scupcineĭ, Milan a tăcut o scrisoare, prin care declară că nu se maĭ întoarce în Serbia până la majoritatea fiuluĭ sĕŭ.

Neapărat, dacă pleacă el, trebue să plece şi Natalia. Aşa că, pentru moment, Serbia şi-a cumpărat liniştea cu un milion aruncat în gura nesăţioasă a fostuluĭ eĭ Rege.

Româniĭ n'ar da oare luĭ Carol I lista civilă pe 10—20 de anĭ pentru ca să scape de Dînsul?

Dacă m'ar întreba pe mine, eŭ 'ĭ-aş sfătui s'o facă numaĭ într'un singur caz: când El ar da un înscris, că nu maĭ cere nimic şi că nu se maĭ întoarce, şi când ar avea ca garanţĭ pe Bleichroeder şi pe toţĭ bancheriĭ germano-semiţĭ, carĭ aŭ de luat parale de la noĭ.

Alt-fel, 'ĭ-aş sfătui să nu-ĭ dea nimic, ci să 'L trimeaţă pur şi simplu la plimbare cu bagajul ce a avut când a venit în ţară.

Revenind la Serbia, ni se pare că cu tot milionul, veciniĭ noştri n'aŭ scăpat încă de belea, căcĭ fosta Regină Natalia doreşte să le facă greutăţĭ şi să nu plece de cât când va fi gonită cu forţa. Cel puţin aşa anunţă o telegramă ce am primit din Belgrad.

Dacă lucrul s'ar adeveri, n'am avea de cât să deplângem faptul, că această femee abuzează atâta de răbdarea unuĭ popor care nu'ĭ datoreşte nimic şi, credem că, cu tot cavalerismul lor, Sêrbiĭ nu vor lăsa ca liniştea lor să fie turburată de prezenţa fosteĭ neveste a fostuluĭ lor Rege.

*

Puternicul d'altă-dată Bismarck se află în balotaj, la alegerea parţială de deputat, faţă cu un lucrător socialist.

Multă vreme nu va trece şi toţĭ vor fi siliţĭ a'şĭ pleca capul înaintea aceloră pe carĭ îĭ considera maĭ pe jos de cât pe dobitoace.

Vox populi vox Dei, începe Domnia luĭ.

*

In ţară, agitaţia electorală e la paroxismul sĕŭ.

Marţĭ se dă primul asalt şi deosebitele tabere sunt într'o fierbere ca de frigurĭ.

Toate oraşele din ţară prezintă aspectul unor bâlciurĭ în plină mişcare, iar în faţa baracelor diferitelor coteriĭ, staŭ paiaţele politice, cu trîmbiţe, tobe şi clopote colosale şi chiamă lumea la alişverîş.

— Veniţĭ aicĭ! Veniţĭ! Veniţĭ! Numaĭ 25 de leĭ pe zi vĕ cerem, ca să priviţĭ minunăţiile din Camera noastră secretă. Veniţĭ de admiraţĭ pe scamatorul, care scoate pe nas gogoşĭ moldoveneştĭ, învăluite în steagurĭ albe conservatoare şi împănate cu slănină naţionalodisidentă!

Baraca aceasta poartă firma: *Marele muzeŭ zoologic al tripleĭ alianţe din Iaşĭ. Panorama universală, în care se vĕd oratorĭ fără mustăţĭ şi candidaţĭ fără ideĭ.*

— Veniţĭ acĭ la *Era nouă!* Numaĭ acĭ se vĕd minunile de la 1400! Reforme noĭ în haine feodale! Porumbeĭ cu livrele regale! Clownĭ cu monoclu! Numaĭ acĭ şi numaĭ pentru 25 de leĭ pe zi.

N'avem nevoe să maĭ precizăm firma baraceĭ.

— Acĭ la noĭ, nicĭ grijĭ nicĭ nevoĭ! strigă un arlechin răguşit şi alb. Veniţĭ de admiraţĭ minunile noastre: *Şcoala şi biserica din care a eşit armata!* Strigoĭ, moroĭ, iele şi toate vedeniile iaduluĭ. Avem şi mijloace pentru a scoate pe necuratul din ceĭ ce nu cred în puterea noastră. Veniţĭ să vĕ blagoslovim cu aiazma luĭ Pake, cu vinul luĭ Decalitru şi cu bostaniĭ Beizadeleĭ. Numaĭ 25 de leĭ pe zi! Veniţĭ! Veniţĭ!

Iar în mijlocul acestor strigăte, ţipete, sbierete şi răcnete răguşite, fanfara republicană-democratică rĕsună limpede şi puternică, chemând pe popor la deşteptare şi arătându-ĭ drumul mântuireĭ.

Poporul părăseşte baracele cu firmele lor şterse, cu tablourile sfîşiate, pătate, înegrite de vreme şi se repede spre marea arenă, în care fîlfîe falnic drapelul roşu al democraţieĭ republicane şi în care cavaleriĭ secolelor viitoare, se luptă cinstit şi sincer cu armele lucitoare ale adevĕrurilor noĭ şi eterne.

Alegĕtorĭ! urmaţĭ fanfara democraţieĭ republicane şi al vostru e viitorul!

Neagu.

CANDIDAŢII REPUBLICANI
IAŞI

LUNI, 8 APRILIE 1891

Orele 7 1/2 seara

Mare Intrunire Publică

In care va lua cuvîntul:

D. Alex. V. Beldimanŭ

Directorul şi candidatul nostru la colegiul al II-lea de Cameră din Iaşĭ.

Toţĭ cetăţeniĭ ieşenĭ sunt rugaţĭ să asiste la această întrunire.

Ce se petrece în Bulgaria

„Monitorul Oriental“ *ce apărea în Constantinopol a fost suspendat pentru un timp ilimitat, după cererea D-luĭ Vulcovitch, agent diplomatic al Bulgarieĭ pe lângă Inalta Poartă, pentru că numitul ziar a cerut într'un articol publicat zilele trecute ca Rumelia Orientală să fie readusă la vechiul eĭ regim.*

—:-:—

Ziarele sêrbeştĭ cer ca mĕsurĭ energice să fie luate de guvern în contra armărilor şi fortificărilor ce Bulgaria face la graniţa Serbieĭ.

—:-:—

Regimentul Nr. 1 Prinţul Alexandru din Sofia a primit ordinul d'a porni la Trn.

Mulţĭ dintre Bulgarĭ, vĕzênd atâtea pregătirĭ, zic în dragostea lor pentru Prinţul de Battenberg (azĭ contele de Harternau) că el va fi chemat la comanda superioară a trupelor bulgare, în caz de rezboĭ cu Serbia.

Cine ştie ce s'o maĭ întêmpla, Bulgaria ne-a dat ocazia d'a vedea multe lucrurĭ surprinzĕtoare.

—:-:—

Iată un specimen din scrisorile ce primeşte Prinţul Ferdinand:

Ferdinand cel din urmă! (era o cruce de mort d'asupra acestor cuvinte.) Pleacă dintre noĭ, de treĭ orĭ blestematule, de cumva nu vreĭ să maĭ păţeştĭ una. Dacă veĭ sta acĭ până în Aprilie, veĭ peri şi tu şi mama ta. Drumurile de fer sunt în mâinile noastre. Numaĭ Stambulow te ţine, dar noĭ îĭ pregătim şi luĭ ultima ungere lângă moschea cea neagră. Părăseşte Bulgaria şi pleacă maĭ curînd. Suntem hotărâţĭ să nu cruţăm pe nimenĭ din progenitura Nemţilor şi a luĭ Stambulow, iar tu nu veĭ pune mâna pe nicĭ unul din noĭ, căcĭ viaţa noastră e în Balcaniĭ cu urşiĭ şi cu caprele sălbatice.

Semnaţĭ: *Tzarin* şi *Marin* din satul Ihtimanka.

Scrisorile adresate Principeseĭ Clementina, muma Prinţuluĭ Ferdinand sunt maĭ nostime, zicêndu'ĭ **Babă nemţească.**

??

Astă-zĭ D. Lascar Catargiu, prim-ministru al M. S. Domnitoruluĭ, Carol I la 1866 face parte din cabinet.

Il întrebăm dar:

Ce se face cu ceĭ 12,000 galbenĭ dăruiţĭ de Carol I prin scrisoarea Sa din 2 (14) Iunie 1866 adresată Ministruluĭ de culte C. A. Rosetti şi publicată în „Monitorul“ cu Nr. 118?

Care este aşezĕmêntul de binefacere fondat cu această sumă?

Dacă baniĭ s'aŭ capitalizat, cât reprezintă astă-zĭ suma dăruită?

CONFEDERAŢIUNEA ORIENTALĂ

D. Alcibiadi Sardelly, cunoscutul publicist grec d'aci din capitală, ne comunică următorul articol, pe care ne grăbim a'l publica, pentru cuvîntul că în programul nostru intră în primul rînd şi ideia confederaţiuneĭ orientale.

In Athena există o societate pentru propagarea şi realizarea *Confederaţieĭ Orientale*, care de mult timp se luptă să împrietenească pe toate popoarele carĭ constituesc Orientul, ca prin înfrăţirea aceasta, pe de o parte să 'şĭ alcătuiască fiecare într'un singur corp elementele omogene, iar pe de alta, să poată rezista în contra orĭ-careĭ invaziunĭ eventuale, a vre-unuia din puternicĭ vecinĭ.

Această societate, acum de curînd, a adresat un apel iscălit de preşedintele Bociari general, Rangabe, etc., prin care zice că ideia Confederaţiuneĭ Orientale, ne fiind nouă, a luat naştere de la oamenĭ celebri, şi îşĭ are baza pe dogma scripturei *Iubiţĭ-vĕ între voĭ*. Infrăţirea popoarelor din Orient este adevĕrata lor libertate, pentru că numaĭ cu modul acesta vor căpăta puterea care îĭ vor scăpa de orĭ-ce invaziune şi vor deveni respectaţĭ, luând loc printre puterile cele marĭ, echilibrând valoarea în concertul european.

In timp de secolĭ întregĭ câte rĕzboaie sângeroase nu s'aŭ întîmplat pentru întemeiarea libertăţeĭ popoarelor din Orient, în care un popor caută prin arme să sdrobească pe cel-lalt, şi să 'l subjuge. Luptele acestea aŭ nimicit pe nenorociţiĭ orientalĭ, devenind prada ambiţiuneĭ dinaştilor. Salvarea decĭ nu este de cât constituirea Confederaţiuneĭ, care va înfrăţi pe popoarele vecine şi va face fericirea tutulor. Indeplinindu-se aceasta, popoarele din Orient se vor linişti; comerţul, industria, artele, etc. dovedesc în destul că trebue odată să se sfîrşască această omucidere continuă, fără nicĭ un scop, care nu serveşte de cât pe aceia carĭ aŭ nevoe de a vedea aceste popoare desbinându-se între dînsele.

Ideile acestea le-a respândit îndestul jurnalul Athenian *Confederaţia Orientală*, dar aŭ fost combătute cu înverşunare de uniĭ oamenĭ aĭ peninsuleĭ Ilyrice, care nu prevĕd menirea cu care a fost însărcinat omul pe pământ, şi căutând întâitatea în Orient sdrobesc facla lumineĭ şi născocesc discordiĭ şi resvrătirĭ.

Pentru îndeplinirea decĭ a nobiluluĭ scop al Confederaţiuneĭ este necesitate de o luptă energică, căcĭ circumstanţele de astăzĭ cer *sine qua non* această alianţă maĭ mult de cât orĭ-când, pentru că guvernul nicĭ unuia din State nu poată să propue celor-l'alte guverne Confederaţiunea Orientuluĭ, maĭ nainte ca această idee să se fi infiltrat în spiritul tuturor Orientalilor. Aceasta nu se va putea face de cât dacă nu se vor constitui în toate oraşele principale ale Orientuluĭ societăţĭ în scopul confederaţiuneĭ, care să respândească prin popor ideia acesteĭ unirĭ şi toloasele ce ar aduce; iar pe de altă parte să vie în discuţiunĭ şi înţelegerĭ reciproce, pentru modul cum ar putea găsi mijlocul realizăreĭ acesteĭ ideĭ.

In toate Statele Orientuluĭ sunt însemnate grupe de aderenţĭ aĭ Confederaţiuneĭ Orientale, care prevĕd pericolul lor propriŭ şi nu găsesc salvarea de cât în alcătuirea eĭ. Grecia de şi maĭ puţin expusă, prin poziţiunea eĭ geografică, va lua şi în cestiunea aceasta întîitatea, făcênd începutul realizăreĭ, după cum totdauna a fost în capul mişcărilor pentru independenţa individuală.

In scopul acesta societatea din Atena face apel către toţĭ Orientaliĭ îndemnându-ĭ să lucreze cu bărbăţie şi să rĕspândească pretutindenĭ în Orient ideia confederaţiuneĭ, în scop de înfrăţire, pentru desăvîrşita libertate de sub jugul tiranilor a tuturor Românilor, Bulgarilor, Grecilor, Sêrbilor, etc., isgonind cu desăvîrşire de pe pămêntul lor tot ce este străin; căcĭ aceste elemente tiranice sunt vipera care trădează din zi în zi pe nenorociţiĭ Orientalĭ. Societatea recomandă maĭ cu deosebire ca în fie-care oraş să se constituiască cercurĭ în scopul confederaţiuneĭ care să fie în directă înţelegere şi corespondenţă cu societatea „Confederaţiuneĭ Orientale“ din Atena de sub direcţiunea generaluluĭ N. Bociaris.

Alcib. Sardelly.

Viaţa Literară

VIII.

Pesimismul în iubire.

Odată cu ivirea mugurilor pe crengile arborilor, cu renaşterea ierbeĭ fragede şi delicate, cu acest parfum primăvăratec de Aprilie, — sezon blond când anemiciĭ solitarĭ şi visătorĭ privesc spre cer cu ochĭ nostalgicĭ, —aĭ vrea să iubeştĭ, să fiĭ poet, — dacă nu pentru toată lumea, cel puţin pentru o femeĭe; căcĭ orĭce femeie vede în iubitul eĭ un poet.

Ah! ce paradoxalĭ şi ce filosofĭ bizarĭ ne face une-orĭ vremea! Aţĭ observat cât de triştĭ devenim toamna, cum ne place să vorbim de Schopenhauer, de neant, de nestatorniciile vieţeĭ, când încep să cadă frunzele? Şi vîntuĭ trist ca un cântec de flaşnetă la poarta unuĭ bogat, şi apusurile de soare melancolice, şi luna palidă, pe câţĭ maniacĭ nu-ĭ îndeamnă să scrie elegiĭ atât de sfîşietoare, în cât nicĭ odată „literatura de spitale“ nu devine maĭ îngrozitoare.

Dar primăvara!... Ea este mult maĭ periculoasă: sunt paserĭ, sunt florĭ, sunt stele, e cer albastru, zefir recoritor... Şi nu e frumos ca poeţiĭ să tacă, să lase necântate atâtea splendorĭ, atâta farmec!...

Cu toate acestea, scumpĭ cititorĭ, poeţiĭ proştĭ nu opresc ca primăvara să rĕmâe tot frumoasă. Este ceva dulce şi binefăcĕtor în aceastăîn tinerire a timpuluĭ, ceva care ar semăna cu o linişte uşoară de convalescenţă, când speranţele se reîntorc ca nişte paserĭ sfioase dar vesele. Iar dacă aceia ce încerc să spun în risipa aceasta de vorbe, vi se va părea... ştiu eŭ cum, apoĭ de sigur cea maĭ mare parte a vineĭ se cuvine câtor-va raze de soare, rĕsfrânte pe masa mea de lucru, ce 'mĭ reamintesc de femeĭ şi poeţĭ.

Care poet n'a cântat amorul? Nu încercaţĭ să găsiţĭ vre unul; amorul l'a cântat chiar fabuliştiĭ (Grigore Alexandrescu);

chiar și *trubaduriĭ naționalĭ* (Nenițescu).

Alex. Dumas fils, cel maĭ de spirit literat contimporan al Franțeĭ, vrea să încredințeze pe amicul sĕŭ Arsène Houssaye că *„dacă poeții n'ar cânta amorurile lor, chiar în proză, n'ar fi poețĭ de cât pe jumĕtate.“*

De sigur că cititoriĭ vor primi afirmațiunea eminentuluĭ dramaturg francez, dar cu condițiunea ca poețiĭ să ne cânte amorurile lor... în versurĭ frumoase.

Din poeții românĭ tinerĭ, carĭ îșĭ cântă amorurile în versurĭ frumoase, se desprinde o notă profundă de pesimism, o jale de inimĭ sceptice, rănite, bĕtrînc. V'ațĭ întrebat, nu fără uimire, cum e cu putință ca acești *inspirațĭ* să scoată accente așa de triste, la vîrsta când entusiasmul, încrederea și avêntul daŭ sufletelor aripĭ și orizonturĭ nesfîrșite de visurĭ?

De sigur, una din cauzele principale s'ar putea căuta în diferitele particularitățĭ maladive de temperament; aceasta ar înfățișa o problemă interesantă și curioasă orĭ-căruĭ analist psicholog. Lângă această cauză însă, se adaogă altele de aceiașĭ însemnătate, și asupra cărora vom vorbi puțin. Aceste cauze în mintea mea se deslușesc astfel: I-iŭ, influența luĭ Eminescu; al II-lea, starea socială modernă a femeiĭ.

Se observă că maĭ toțĭ poeții noștriĭ tinerĭ aŭ adoptat idealul de femeie al luĭ Eminescu. Și care e acest ideal? El este întocmit dintr'un fel de adorațiune senină și mistică a frumusețeĭ femeeștĭ, înfiorată de nu știŭ ce reveriĭ de singurătate, vrăjită subt farmecul luneĭ și aromită de doinele izvoarelor și freamĕtul codruluĭ. Acești poețĭ vor să încadreze chipul iubiteĭ, — care de obiceiŭ e maĭ tot-d'auna *bălaiŭ*, — în cadrul măreț și sĕlbatic al Natureĭ. Ceia-ce am notat până aicĭ face parte maĭ mult din voluptatea amoruluĭ.

Privițĭ din punct de vedere psichic, eĭ par a se înrudi de aproape cu melancolicul Werther.

Partea voluptoasă a poezieĭ lor de iubire este adese-orĭ armonizată de accente dulcĭ, naive, fermecătoare, chiar vesele; în vreme ce, sufletește, eĭ scot maĭ tot-d'auna note amare, țipete sfâșietoare, sarcazme, carĭ nu sunt de cât spazmul iluziilor moarte.

Poezia aceasta tristă și sumbră îțĭ aminteşte starea femeiĭ în societatea modernă. Femeia în societatea modernă este maĭ mult o păpușe, a căreĭ cultură și educațiune burgheză stă departe de *prototipul* pe care poetul „Satirelor“ îl credea nerealizabil, ne spune Domnul Maiorescu. Din această cauză *familia* la noĭ este o simplă unire de interese, în care amorul rar îșĭ face cuibul. Și femeia nu putea trece în ochiĭ poetuluĭ de cât ca *„o marmoră de Paros“*, *„o pânză de Coregio“*, *«o Dalilă“*, din fața căreia *„tinere, fă în lăturĭ“!*

Poețiĭ noștri tinerĭ de talent, care se află, maĭ mult saŭ maĭ puțin, sub înrîurirea luĭ Eminescu, nu pot fi de cât niște cântărețĭ triștĭ aĭ amoruluĭ. Dar prin *nu pot fi* nu înțeleg că această notă poetică va rĕmâne vecĭnic aceiașĭ. Ea poate lua alt caracter, alte nuanțe, alt fond. Temperamentul unuĭ poet e foarte complex. Dovadă despre aceasta este D. Al. Vlahuță, care în ultimiĭ anĭ a împletit un frumos șireag de poeziĭ de iubire, în care palpită emoțiunile uneĭ inimĭ înecate de fericire. (In Fericire) Șireagul a fost însă scurt. De ce? mĕ gândeam într'o zi; și mĭ-am adus aminte de cuvintele uneĭ femeĭ de-o rară inteligență, care citea cu predilecție pe *poețiĭ triștĭ*. Acele cuvinte te pun pe gândurĭ:

— „Crede-mĕ: fericirea orĭ-cât ar fi de rară, rĕmâne tot banală, și un cugetător, un poet, nu prea are ce să spuie despre dênsa. Durerea însă te face maĭ cugetător și maĭ poet“.

Se zice că une-orĭ adevĕrul se ascunde subt forma cea maĭ paradoxală. Așa pare a fi de astă dată.

Traian Demetrescu.

EUGÈNE MANUEL

ROCHIȚA

In mansarda 'ntunecoasă, în al eĭ îngust cuprins,
Se certaŭ el și cu dînsa într'un chip de tot aprins,
Se culcase, dimineața, prididit de bĕutură,
Iar acum se deșteptase, artăgos și făcênd gură,
Cu privirea zăpăcită, ca un om încă nu treaz.
Când se 'ntinde la odihnă lucrătorul la ameaz,
Luĭ i se făcuse foame; dar, neavênd de cheltuială,
Nu gătise azĭ nevasta. Casa 'n neorînduială
Le era; iar pĕcătosul, cu tertipurĭ de mișel,
Aruncând pe dînsa vina, să se curețe vrea el.
—Unde mĭ-aĭ fost pîn'acuma, pentru ce n'aĭ stat acasă?
«Vĕd d'un cîrd de vreme'ncoace, că de mine nu'țĭ maĭ pasă!»
—M'am fost dus să'mĭ cat de lucru, căcĭ pe când să beĭ tu staĭ
«Trebuĭ pâine pentru gură, și de 'ĭ frig, foc va să aĭ.»
—Fac așa precum mĭ-e pofta!
—Am să fac și eŭ ca tine.
—Și iubesc....
—I se va face cuĭva milă și de mine.
—Ticăloasă!
Și insulte, răcnete făr'de sfîrșit,
Curg acum din al lor suflet de mizerie 'năcrit
Ce cuvinte aspre, grele, cu 'nțelesurĭ sângeroase,
Miĭ părerĭ de rĕŭ cumplite, perspective fioroase.
Amintirea fericiriĭ ce din viață-le a perit!...
—Dar la ce atâta zarvă! strigă dînsul plictisit.
«Mĭ-e destul de când cu tine mĕ tot cert mereŭ, într'una.
«La ce să'mĭ maĭ sparg eŭ capu astă-zĭ, mâine, tot-deauna?
«Minunată casă facem, ce e drept, nu e păcat:
«Trăind astfel, de viață eŭ de tot m'am desgustat!...
«Ce să maĭ cat în această urîcioasă încăpere,
«Unde triștea mĭ-e 'npotrivă, adăpându-mĕ cu fiere
«Nesfîrșitele necazurĭ.»
—Te pricep, respunde ea.
«Să ne despărțim, prea bine, asta'ĭ și voința mea.
«Ne amenințăm d'a surda de o vreme 'ndelungată.»
—Am avut multă răbdare.
—Trebuĭ s'o sfîrșim o-dată!
—Asta nu maĭ e viață.
—E un chin.
—Infern curat.
—Du-te dar, îĭ zice dînsa, du-te, căcĭ m'am săturat.
«Ițĭ daŭ drumul și 'mĭ iaŭ drumul, să fim liberĭ fie-care.
«Ți-am muncit destulă vreme. Mĭ-oiŭ găsi eŭ de mâncare
«Singură cu aste brațe, singură cu ochiĭ meĭ;
«Du-te unde te așteaptă haita cea de derbedeĭ
«Și să dormĭ prin cârciumĭ noaptea, unde'țĭ trecĭ timpu'n beție;
«Ușa mea d'aci'nainte nu 'țĭ voiŭ maĭ deschide ție!»
— Bine! Dară ale casiĭ nu cumva îțĭ trece prin cap
«C'o să țĭ le las eŭ toate, de la tine ca să scap
«Numaĭ cu ce am pe mine, ca orĭ-care cască gură,
«Neluând nicĭ chiar nimica ce-a maĭ rĕmas din strînsură?
«Din tot ce se afl'aicea, să'mĭ daĭ jumĕtate 'țĭ spuĭ.
«Să'mpărțim. E-a mea avere!»
— Auzițĭ averea luĭ!
«Cine oare pentru casă a muncit pe ne'ntrecute?
«O sĕrmane dichisurĭ tot cu mâna mea făcute!
«Așa fie însă, haide! Să'mpărțim, cum zicĭ, primesc,
«Nevrênd nimic de la tine, căcĭ strein te socotesc.»
Ș'amêndouĭ s'apucă'n dată ale casiĭ lucrușoare
Să sucească, să aleagă, plinĭ pe frunte de sudoare.
Zorul groaznic de plecare l'a cuprins p'al eĭ bărbat,
Cere mut cu nerăbdare, nicĭ de cum înduioșat
Scotocind prin ladă, masă, resturnând orĭ-ce găsește,
Fapta luĭ nelegiuită s'o sfîrșească se grăbește.
Tot îĭ revășit acuma în locașul urgisit,
Ce le-ar fi părut raiŭ, poate, dacă s'ar maĭ fi iubit.
Ce priveliște de jale e amestecul din casă:
Pretutindenea pe scândurĭ, pe ferestre și pe masă,
Sunt grămezĭ icea de rufe, iar dincolo alt-ceva;
Fie-care, c'o oĭchire, îșĭ alege partea sa!
— Eŭ ĭaŭ p'asta, tu p'aĭ l'altă,
— Vreaŭ paharul ăsta.
— Ține.
— Sfeşnicile pe din douĕ.
— Un cearșaf mi se cuvine.
Și se despărțeaŭ zmulgĕndu'șĭ tot sîrmanul lor avut,
Făr' d'a ține'n seamă codul, de popor necunoscut,»
Iși sfărșiseră 'mpărțeala. Ziua rece și'nnorată
Și maĭ tristă făcea încă truda lor înverșunată,
Când, d'o dată, dînsul vede, într'un fund de dulap, sus,
Pe o poliță maĭ 'naltă și maĭ deoparte pus,
Un pachet, o legătură. O ia ș'o desface iute.
— Ce'ĭ aicea? rufe, zice. Vreaĭ să fie neștiute?
«Să vedem: rochie... scufă!...» Tresărind însă tăcu.
Ochĭ în ochĭ îșĭ catä dînșiĭ: el ca și ea cunoscu,
Neatinse și în praful vremiĭ repezĭ adormite,
Ale uneĭ copilițe moaște scumpe, veștejite.
Amêndoĭ, prinșĭ d'amintire, staŭ în loc uimițĭ și mulțĭ,
D'un fior de altă dată sunt în suflet străbătuțĭ.
Fiica lor le stă 'nainte, rumenă și bucălată,
Cu rochița eĭ întâia ș'a din urmă, îmbrăcată.
— Este-a mea! zice bărbatul, rochia la piept ținînd
— Nu, respunde luĭ femeia, nu, repetă 'ngălbenind!
«Rochia de a mea mână e croită și 'ncheiată.»
— O voiŭ eŭ, dă'mĭ-o decĭ mie!
— Nicĭodată, nicĭodată!
«Ițĭ daŭ tot din astă casă, foarte bucuroasă eŭ,
«Numaĭ rochia lasă'mĭ mie s'o sărut mereŭ, mereŭ,
«Scump copil, pentru ce oare Dumnezeŭ să'l ia la dînsul!
«Maĭ treĭ anĭ sûnt de atuncea și nu pot să'mĭ stâmpăr plânsul.
«Și ce blândă și drăguță!... Vaĭ, de când ea a murit
«Totul s'a schimbat în preajmă'mĭ; dar acuma.... s'a sfîrșit...»
Șovăind înaintează, hainele ia cu grăbire,
Iară dênsul i le lasă fără nicĭ o 'mpotrivire.
P'aste sfinte rĕmășițe ochiĭ'ĭ desnădăjduițĭ,
Stară vreme îndelungă plinĭ de lacrămĭ pironițĭ.
Apăsă cu foc pe gură'ĭ rochia albă, mititică,
Șorțul și scufița fetiĭ, petrecute cu panglică.
Apoĭ, tot p'aceleașĭ cute, ea le strânse la loc iar
Și le puse în dulapu'ĭ, murmurând c'un viers amar:
— O nu, nu, prea grele vorbe. Prea târziŭ te-arĕtașĭ mie,
«Copilița mea iubită!...»
— Prea târziŭ! Așa să fie?
Zice el cu isbucnire. „Și fiind-că s'arĕtă
«Dênsa, care în potrivă tu vezĭ bine că ne stă,
«Căcĭ să'ĭ împărțim rochița dênsa vrea să ne oprească;
«Și fiind-că al eĭ suflet vine să ne dojenească,
«Vreĭ tu să mĕ erțĭ acuma?.. Nu maĭ pot să plec d'aci.»
Și'n ochĭ lacrima căințiĭ arzĕtoare'ĭ rĕsări.
—Plângĭ? îl întrebă femeia, mlădioasă'n firea'ĭ bună,
Ș'amêndouĭ zic de o dată:
—Să trăim iar împreună!

Nicolae Țincu

MAXIME BOUCHERON

CEARTA

El, *prea sugestionat:* Ah! fericire!... Ea mĕ iubește!... tu mĕ iubeștĭ!

Ea, *cu convingere:* Și'țĭ probez că te iubesc.

El, *foarte liric:* Ânger dulce! ânger radios! du'mĭ sufletul în cer!

Inpreună, *într'un glas:* In cer!... în cer!

Ea, *admirându'l:* Doamne! ce bine cânțĭ!... Nicĭodată n'aĭ cântat așa de bine!

El: Dar încă tu?.... ce organ frumos aĭ! (El scoate un *ut* diez puternic).

Ea, *gata să ajungă în culmea mulțumireĭ:* Bravo, Anatol!

El, *zăpăcit:* O! Sofița mea!

Ea: Haĭ? Cum aĭ zis? Sofița?... Ce Sofiță te-a găsit?

El, *ingânând:* Nu băga de seamă, mi s'a încurcat limba.

Ea, *arĕtându'se:* Ah! îmĭ zicĭ Sofița când pe mine mĕ chiamă Clara?

El: Când îțĭ spun că m'a luat limba pe dinainte.

Ea: Te rog să nu mĕ înjurĭ!

El: Am zis Sofița din greșală, dacă vreĭ maĭ bine.

Ea: Nu mĕ maĭ iubeștĭ.

El, *cu pretenție:* Mi se pare însă că...

Ea, *cu vioiciune:* Vreĭ să nu maĭ vorbim de asta?...

El, *ținând'o pe inimă:* Uĭtă și tu o prostie a mea?

Ea: Nicĭ odată.

El: Va să zică s'a sfîrșit?

Ea: Intre noĭ amîndoĭ?.... Da... (*Aspră și poruncitoare*) Aide, pleacă din casa mea! Ieșĭ!

El: Incă un minut.... numaĭ un minut!

Ea, *indignată:* Haĭ?... N'am auzit bine! Ce vreĭ?

El, *rugându'se:* Te rog?...

Ea, *exasperată:* Uite'l că stărue! Ce obrăznicie!

El, *silindu-se să se maĭ ție în dragostea Clareĭ:* Te rog!!!

Ea, *voind să se scape:* Destul, domnule, nu maĭ sta!

El, *disperat:* Sînt aci în casă și nu plec!

Ea, *cu autoritate:* Incă o dată, te rog să ieșĭ!

El, *capitulând:* S'a sfîrșit!

Spartali

CRONICĂ

TRADEM—IANOV

N'ațĭ auzit ceva? E lată
Și-umflată cât un malacov:
Tradem *anti-dinastic face*
Pact cu dinasticul... Ianov!

—x—

Să'ĭ fi vĕzut,—bătu-i-ar crucea!—
Cum se'nvârteaŭ ca găgăuții,
Și proectaŭ cum să atragă
Pe junimistul I. Negruți.

—x—

La o'ntrunire Domnul Tradem
Incepe tare să vorbească
De viitejiile luĭ Carol
Și despre berea cea nemțească;

—x—

Apoĭ în stilul cel maĭ dulce,
In stilul blând al Doamneĭ Sand;
Citeşte o poemă despre
Urechile luĭ Ferdinand!

—x—

Ianov *declamă patru ode*
Asupra straşniculuĭ Domn,
Și fiind senator expune
O teorie despre somn!

—x—

Negruți *umblă printre public*
Să facă abonațĭ maĭ mulțĭ
La Convorbirĭ.—*Iar bietul public*
Repetă: Bre! ce oamenĭ culțĭ!

—x—

Și când sfîrşesc, Ianov *trimite*
Pe servitorul sĕŭ îndată,
Ca la hotel să'ĭ rezerveze,
Știțĭ ce?... O cameră și-o fată!

Inosilab.

Institutul de Bacteriologie

DESPRE APA ȘI PAMÎNT

Lume foarte multă și din cea maĭ aleasă forma și de astă dată auditorul.

D. profesor Babeș atinge chestia filtrelor care alimentează cu apă orașele marĭ și în special pe cele din Bucureștĭ, arătând că părețiĭ lor trebuesc a fi făcuțĭ din un material tare, care să nu prezinte crăpăturĭ. Nu trebuesc a fi de scândurĭ, căcĭ lăsând între ele locurĭ goale și putrezind face ca apa să nu fie bună de bĕut. Tubul colector care se află situat sub filtru, trebue se aibă baza solidă pentru ca să nu se înfunde și să astupe găurile prin care curge apa. Aceste condițiunĭ însă n'aŭ fost observate la filtrurile din Bucureştĭ.

Filtrurile cele maĭ bune tot lasă să treacă microbiĭ, așa că pentru a avea o apă cu totul bună trebue a adăoga diferite aparate carĭ să reție microbiĭ.

Apa bună este de un interes cu totul general pentru sănătatea populațiuneĭ. Ea este cauza multor boale, așa de ex. *cholera* de origină din Indiĭ. O altă maladie ce vine tot prin apă este *diarea copiilor*, boală ce face ca mulțĭ copiĭ să moară în primiĭ anĭ, maĭ ales la țară, unde boala ia forma de *cholera nostra, disenterie*, etc.

In apă se află microbĭ ce produc o tichefacțiune și putrefacțiune, irită mucoasa intestinelor putĕnd produce și moartea.

Intre o mie copiĭ lăptațĭ cu laptele mumeĭ mor numaĭ *unul*, pentru că laptele vine curat și fără microbĭ. Cu lapte de vacă mor 30%.

Mortalitatea copiilor ce se nutresc cu lapte de vacă amestecat cu surogată este teribilă. Din cauză că laptele femeeĭ este mult maĭ diluat ca cel de vacă trebue a'l face și pe acesta tot astfel, adică trebue să'l diluăm. Aicĭ însă este pericolul, pentru că prin apa ce vom întroduce în laptele de vacă vom putea aduce și microbĭ vătămătorĭ sănătățiĭ copiilor.

Pentru a preîntîmpina acest pericol ne vom servi de un aparat foarte simplu, care are de scop a steriliza de microbĭ amestecul de lapte de vacă cu apă.

Febra tiphoidă asemenea vine prin apă. Câte o dată observăm că toțĭ locuitoriĭ într'o casă saŭ din câte un grup de case sufer de această boală. S'a vĕzut că boala nu s'a putut înlătura până nu s'aŭ astupat puțurile din acele locurĭ. In Viena, unde apa este foarte curată, s'a întêmplat în aniĭ din urmă dintr'o cauză oare-care, că apa de bĕut neajungênd, s'a introdus în oraș apa unuĭ rîŭ necurat. Acest fapt a dat naștere uneĭ adevĕrate epidemiĭ de febră tifoidă care n'a fost înlăturată de cât înlăturând apa necurată.

In România există o boală foarte rĕspândită la vite, care pe foarte multe le fac să piară. Această boală vine dintr'un microb ce trăește prin oare-care puțurĭ. In America asemenea a murit o sumă colosală de vite prin o boală numită *febra de texas*, ce era luată tot din apă necurată.

In institutul de bacteriologie din Bucureștĭ s'a constatat că animalele de la noĭ aŭ murit tot de *febra de texas*.

Această comunicațiune publicul a însoțit-o de numeroase aplause.

Urmează apoĭ o serie de demonstrațiunĭ cu microscopul electric. Se arată ce coloniĭ s'a desvoltat în cristalizorul în care s'a pus apă în conferința trecută; apoĭ microbiĭ diarheeĭ copiilor.

Se arată apoĭ un vierme numit *Pentostomum* (pentru că are 5 gurĭ). Acesta este foarte frequent în România, se desvoltă în intestinul boilor și apoĭ dintr'o împrejurare oare-care ajunge în nasul câinilor dându'ĭ un fel de turbare. Acest vierme poate intra și la om și se localizează în ficat și intestin dând puține turburărĭ și lăsând prin trecerea lor micĭ găurĭ carĭ pot servi de poartă de intrare diferiților microbĭ. Tot cu microscopul electric se arată ouă de *teniĭ*, apoĭ *trichinoză*, un vierme ce se desvoltă și la om și la porc și este foarte periculos dând moarte aproape tot-d'auna.

Eruditul profesor trece apoĭ la a doua parte a conferințeĭ și anume asupra pămêntuluĭ și a microbilor ce se desvoltă în el.

Praful organic este foarte periculos pentru că conține microbĭ și de multe orĭ din ceĭ maĭ periculoșĭ. In pământ se află o sumă colosală de microbĭ și totușĭ prea puține boale ne vin din pământ. Cauza stă în aceia că microbiĭ în lupta lor pentru existență se paralizează uniĭ pe alțiĭ și chiar se distrug.

Sunt o serie de microbĭ foarte rezistențĭ ce daŭ *spori*; aceștia sunt ceĭ maĭ periculoșĭ și daŭ boale din cele maĭ grave. Apa străbătând prin diferitele strate ale pămêntuluĭ să filtrează, așa că ajungênd maĭ în profunzime nu maĭ conține microbĭ. Această sterilizare a apeĭ în profunzimea pămêntuluĭ este ajutată și prin temperatura soluluĭ ce merge crescênd și împedică traiul microbilor.

In pămênt găsim microbĭ din ceĭ maĭ răĭ. Așa: microbul *tetanosuluĭ, a edemuluĭ malign, a carbonuluĭ (dala-*

FOIȚA ZIARULUI „ADEVĔRUL“

(110)

CHARLES MEROUVEL

MORȚI ȘI VII

XIX

Capra și Varza

— Poate!

— Știĭ că s'a vorbit multe despre asta....

— Nu poțĭ să stĕpîneștĭ limba omuluĭ.

— Dupe retragerea aceasta la Jonchère s'aŭ întîmplat doĕ fapte uimitoare.

— Știŭ ce aĭ să spuĭ.

— Căsătoria d-luĭ conte de Vaunoise și înbogățirea fără veste a luĭ Campayrol.

— Tocmaĭ așa m'am gândit și eŭ.

— P'atuncĭ, umblaŭ tot felul de sgomote prin partea loculuĭ.

— Ce anume?

— Se vorbea de niște copiĭ carĭ ar fi fost furațĭ noaptea și dușĭ la Chateauroux.

— Cine poate să știe?

— Cine? Mulțĭ oamenĭ..... Dacă ar vrea cineva să întrebe în dreapta și în stânga!... Maĭ întîĭ este Leonard, vizitiul... apoĭ factoriĭ de la gară... hangiul de la Calul negru... și alțiĭ...

— Mofturĭ!

— Ș'apoĭ întîmplarea tînĕruluĭ pe care a poruncit ducesa ca să 'l sfîșie câiniĭ... și care n'a maĭ fost vĕzut până azĭ.....

Tînĕrul acesta era tatăl, negreșit...... negreșit, prietine Pourçain.

— Născocirĭ!

— Sîntem între noĭ... De ce nu 'mĭ aĭ spune adevĕrul? Eŭ știŭ că nu am să te trădez... Și justiția nu maĭ are pentru ce să se amestece.... a trecut prea multă vreme de atuncĭ.

Nicĭ o dată nu te am sfătuit rĕŭ pe d-ta și nu am sfătuit rĕŭ pe nimenĭ... și nicĭ nu am poftă să fac așa ceva...

O idee!

— Ce idee?

— Aĭ vreme?

— Cum nu, domnule Victurnien.

— Dacă omul pe care l'aĭ vĕzut aci adineaorĭ ar fi cumva omul pe care l'aĭ gonit cu câiniĭ?

— Ți-a spus el?

— Vezĭ bine! Spuĭ singur! Ascultă. Dacă omul acesta s'ar întoarce, foarte bogat, furios ca o fiară căruia i s'a furat puiĭ, hotărît ca să facă orĭ ce ca să 'șĭ găsească copiĭ și pe urmă să 'șĭ rĕzbune pe aceia carĭ i-aŭ făcut rĕŭ, nu ar fi maĭ bine să fiĭ în partea luĭ decât să 'ĭ fiĭ vrăjmaș? Fiindcă, de! luĭ nu i se poate imputa nimic, pe când de alțiĭ nu s'ar putea zice tot așa!

— Care alțiĭ?

— Aceĭ carĭ aŭ contribuit ca să piară copiĭ! Aceĭ carĭ aŭ prigonit cu atâta cruzime pe nenorocitul acesta a căruĭ cea maĭ mare crimă era că era tînĕr, frumos și maĭ cu seamă iubit de d-șoara de Charnay! Insfârșit aceĭ carĭ aŭ înșelat pe stăpîna d-tale asigurând'o că fetele sale aŭ murit pe câtă vreme ele trăiaŭ, și carĭ astfel rupseră legătura care lega pe mumă de tînĕrul acesta.

— Visurĭ! zise Pourçain fără convingere, ca să spue ceva.

Victurnien se făcu că nu aude.

— Ințelegĭ bine, zise el, că voinicul care a scăpat să nu fie omorît de câiniĭ d-tale nu se va da în lăturĭ când va fi vorba de o luptă cu oamenĭ ca maiorul Campayrol saŭ chiar ca contele de Vaunoise, cu atât maĭ ușor că va avea ajutoare.

— Pe cine?

— Maĭ întîĭ pe contesa! Ea îl iubea într'o vreme.... i-a probat că 'l iubește; negreșit că 'l iubește și azĭ, afară numaĭ dacă n'o fi avînd slăbiciune de bărbatul sĕŭ, lucru care m'ar mira foarte mult.... și chiar pe d-ta te ar face să te mirĭ....

Poțĭ să 'țĭ închipuĭ că îndată ce va ști ea că fetele eĭ trăesc, n'o să aibă de cât un gînd, să le găsească, și o să treacă de partea tatăluĭ, care le caută, care le va căuta înpreună cu dînsa înpotriva acelora care le aŭ făcut să dispară. Și negreșit că ĕst lucru s'a dus el să 'ĭ spue asează....

— Va să zică el este?

— Cine el?

— George Dambert.

— Iacă! știĭ și cum îl chiamă? zise Victurnien în bajocură.

— Am auzit odată numele ĕsta.

— El este saŭ un intim al luĭ, poate prietinul cu care a plecat el din Francia. In locul d-tale iacă ce aș face eŭ.

— Ce?

— Țiĭ la slujba d-tale?

— Ca la luminile ochilor.

— Ș'apoĭ ce aĭ făcut d-ta altceva decât aĭ împlinit poruncile ce 'țĭ aŭ fost date?

— Tocmaĭ.

— Cine știe ce o să se întîmple. Aș face așa ca să fiĭ cât maĭ bine cu toată lumea.

— Cum să fac?

— Streinul acesta are trebuință de deslușirĭ.... Este în dreptul luĭ.... Copiĭ luĭ saŭ aĭ prietinuluĭ luĭ... nu te gîndeștĭ?... Nu poate să'ĭ părăsească...

— Va să zică el știe că copiĭ trăesc?

— Știe și maĭ știe multe alte lucrurĭ.

— Cum a aflat?

— Ar fi prea lung ca să'țĭ spun. Zic dar că dacă aș fi în locul d-tale i-aș spune tot, însă rugându'l ca să nu spue de la cine a aflat.

— Poate...

— Saŭ, pentru maĭ multă siguranță, aĭ putea să'mĭ spuĭ mie!

— Așa e maĭ bine!

— Eștĭ sigur că eŭ nu o să te vînz!

— O! domnule Victurnien!

— Crede-mĕ, ĕsta'ĭ mijlocul ca stĕpîna d-tale să'țĭ ierte trecutul. Ea a avut durerea ca să'șĭ piardă copilițele... O să se bucure că le găsește, Este o compensare.

— Aĭ dreptate. Insă...

— Insă?...

— Nu prea știŭ multe lucrurĭ.

— E destul cât știĭ.

— Și d-na contesa nu are să mĕ erte nicĭodată că nu i-am spus adevĕrul maĭ curînd.

— Pocăința spală păcatele, nene Pourçain.

— Dacă aș fi sigur!

— Mĕ însărcinez eŭ!

Victurnien nu era în fața unuĭ prost. Gilles Pourçain era tot așa de șiret ca și un bun diplomat de a doua categorie și pricepea în ce situație falșe se afla. El cunoscuse pe George Dambert dupe semnul de la mână.

George Dambert întors în Francia era primejdia amenințătoare, iminentă, pentru toțĭ câțĭ îĭ fuseseră vrăjmașĭ înviersunațĭ.

Sfatul luĭ Victurnien nu era rĕŭ.

Pourçain însă îșĭ puse condițiile luĭ, din care cea maĭ de căpetenie era tăcerea față de contele de Vaunoise.

(Va urma)

culuĭ,) a microbilor *malaricĭ (palustri)* etc. etc.

Tetanosul este o boală din cele maĭ teribile. Până acum animalele atinse de tetanos aŭ murit tot-d'auna.

Domnul conferenţiar arată o cultură a microbuluĭ tetanosuluĭ pe gelatină; apoĭ un şoarece alb bolnav de tetanos. El are picioarele de dindărĕt întinse în formă de arc.

In timp de resbel tetanosul este foarte frequent şi câţĭ din soldaţiĭ noştri, şi câţĭ din soldaţiĭ sêrbĭ şi bulgarĭ nu aŭ murit de tetanos în ultimile resbele.

In timp de pace tot se află tetanos însă în cantitate restrînsă. In aceste timpurĭ el se produce prin obiceiul unor oamenĭ de a'şĭ pune pe rană pământ, saŭ cîrpe ce aŭ stat în ţărînă saŭ frunze, etc.

Lemnele vechĭ asemenea pot conţine diferiţĭ microbĭ şi între aceştia şi pe aĭ tetanosuluĭ. In institutul de chirurgie a murit un om de tetanos. Nu se ştia cauza, însă examinându-se lucrul de aproape, s'a găsit sub unghia aceluĭ om o mică ţeapă de lemn. Cu această ţepuşă s'a inoculat maĭ multe animale şi *toate aŭ murit de tetanos.*

Un glonţ, în resbel, plin cu puţin pămênt, poate da tetanos.

Omul atins de tetanos se înţepeneşte cu încetul, are durerĭ foarte viĭ şi în fine sucombă.

Cel întîĭ ce a constatat de unde vine tetanosul, a fost un învĕţat din Germania, care punênd niţel pămênt sub pielea unuĭ şoarece, acesta a murit de o boală analogă cu tetanosul. Din locul unde a înţepat şoarecile a luat şi căutând la microscop a vĕzut microbul tetanosuluĭ.

Un japonez ce lucra în laboratorul mareluĭ Koch, s'a ocupat foarte mult cu tetanosul şi a ajuns la rezultate foarte importante. El a fost cel d'întîĭ ce a obţinut cultura pură a acestuĭ microb. Microbul creşte în profunzimea gelatineĭ, decĭ este un *anacrob.*

Acest microb are însuşirĭ foarte curioase; el prin sine nu produce tetanosul, dar în locul unde se desvoltă produce o otravă din cele maĭ puternice şi care dă tetanos. Această otravă este cea maĭ forte din câte sunt cunoscute.

Aşa *o a suta mia parte din un miligram* produce moartea unuĭ om.

Sĕlbaticiĭ par'că aŭ ştiut acest lucru căcĭ săgeţile lor le ung cu puţin pământ luat de la malurile măreĭ unde sunt crabĭ în putrefacţiune.

S'a căutat mijloace de a se combate boala, căcĭ maĭ toate animalele pot căpăta tetanosul. Aşa omul, pisica, câinele, pormbelul, şoaricele şi chiar broasca, etc.

S'a găsit în timpul din urmă remediul, însă numaĭ când tetanosul nu este prea înaintat.

Acest remediŭ constă în injecţiunĭ cu *acid-fenic* sub pielea animalelor atinse de boală.

Aci în Bucureştĭ s'a făcut acest lucru pentru întîia oară la om. La uzina de gaz aerian un lucrător ce avea o rană, a umblat cu pămînt. El s'a bolnăvit de tetanos şi fiind în o stare foarte gravă, s'a încercat dacă acidul-fenic în injecţiĭ nu are vre-un efect, şi în adevĕr după o serie de injecţiunĭ *omul s'a vindecat.*

S'a făcut apoĭ asupra unuĭ copil ce suferea de tetanos un tratament însă incomplect, din cauză că părinţiĭ sĕĭ l'aŭ luat cu forţa. Copilul a murit.

Iată decĭ că în timpul nostru s'a ajuns a se vindeca o boală din cele maĭ teribile.

Tot doctorul japonez de care am vorbit maĭ sus a arătat că un animal vindecat de tetanos cu injecţiĭ de acid-fenic nu maĭ capătă boală, iar sângele aceluĭ animal devine apt a vindeca pe alte animale atinse de tetanos.

Sunt animale ce se vindecă de tetanos cu injecţiĭ de acid-fenic, aşa omul, altele cu sânge de la animale imune şi nu cu injecţiĭ de acid-fenic.

Savantul conferenţiar termină în aplause numeroase aceste expunerĭ importante şi de mult interes.

Microb

MELANCOLIE

S'a îngropat zîmbetul meŭ
Sub valurĭ de mâhnire,
Căcĭ n'am putut 'n vecĭ găsi
In traiŭ o mulţumire.

S'aŭ scuturat pe rênd, pe rênd,
Iluziile-mĭ toate
Le vĕd perzêndu-se mereŭ,
Ca frunze spulberate.

S'a dus din somnul meŭ, s'a dus
Fermecătorul vis;
Pe fruntea mea înourată
Port nenorocul scris.

Iar peste sufletu-mĭ, troenĭ
De anĭ nefericiţĭ
S'aŭ aşezat greoĭ, greoĭ,
Şi staŭ nedeslipiţĭ!

Elisa Mustea.

GIACOMO LEOPARDI

Dialogul luĭ Hercule ş'al luĭ Atlas [1])

Hercule.—Părinte Atlas, viŭ să te salut din partea părinteluĭ Jupiter. Tatăl meŭ mĕ trimite să te întreb, dacă tu ostenit de greutatea sarcineĭ tale, aĭ voi să 'mĭ o încredinţezĭ pentru câte-va ceasurĭ, cum tu aĭ tăcut, sunt mi se pare 10 saŭ 20 de secole; pentru ca tu să 'ţĭ recapeţĭ puterea şi să te maĭ odihneştĭ puţin.

Atlas.—'Ţĭ mulţumesc, scumpul meŭ Hercule; sunt recunoscĕtor stăpînuluĭ Jupiter de băgarea luĭ în seamă. Dar lumea a devenit aşa de uşoară, în cât această mantie, cu care mĕ învăluĭ pentru a mĕ apăra contra zăpeziĭ, atârnă maĭ grea pe umeriĭ meĭ. Fără voia luĭ Joe, care mĕ obligă să staŭ aicĭ şi păstrez această giubea pe şira spinăreĭ, o voiŭ pune sub braţ, saŭ o voiŭ ascunde în buzunar, saŭ încă o voiŭ agăţa de un fir din barba mea, şi voiŭ fi liber pentru afacerile mele.

Hercule.—Cum se face că a devenit aşa de uşoară? Vĕd bine că 'şĭ a schimbat configuraţia şi că se aseamănă acum cu o mică pâine turtită, în loc de a fi rotundă, ca în timpul când studiam cromografia pentru a pregăti expediţia argonauţilor. Dar nu înţeleg în ce această schimbare de formă poate să micşoreze greutatea.

Atlas.—Nu ştiŭ maĭ mult. Judecă tu însuţĭ acum îndată luând'o în mână.

Hercule.—Pe Dumnezeul meŭ! Dacă nu aş fi încercat, n'aş fi voit să cred nimic. Şi care este dar această altă inovaţiune? Secolul trecut când l'am pus pe umerĭ, 'l simţeam cum bătea pe coastele mele, ca şi inima unuĭ animal. Maĭ mult el scotea atuncĭ un fel de şuerat subţire, care mĕ făcea să'l iaŭ drep un cuib de vespĭ. Acum el nu se clatină, nicĭ măcar cât un ceasornic, al căruĭ resort ar fi stricat, iar cât despre sgomot, n'aud nimic.

Atlas.—In privinţa acestuĭ punct nu ştiŭ de cât că pămêntul nu face nicĭ o mişcare şi nu scoate nicĭ un sunet sensibil. Presupunênd că el ar fi mort mĕ aşteptam în fie-care zi să vĕd căzênd în cenuşe, şi căutam un loc care să'ĭ slujească de groapă şi un epitaf ca să'ĭ pun pe mormânt. Apoĭ vĕzênd că a rĕmas solid, 'mĭ am zis că animalele s'aŭ transformat în plante fără îndoială, ca Daphne şi atâtea altele, şi că din această metamorfosare provine imobilitatea şi tăcerea luĭ. Am ajuns a crede că el n'are să'şĭ arunce rădăcinile luĭ împrejurul umerilor meĭ, saŭ că n'are să le sădească nicĭ odată în coastele mele.

Hercule.—Cred maĭ mult că el doarme somnul luĭ Epimenide, care ţinu maĭ mult de o jumĕtate de secol; saŭ poate că el este ca Hermotine, al căruĭ suflet eşea din corp de atâtea orĭ, de câte orĭ îĭ plăcea. El şedea afară adesea orĭ maĭ mulţĭ anĭ, plimbându-se şi distrându-se ca strein şi se reîntorcea să se aşeze în corp, acest joc ţinu până în momentul când, câtorva amicĭ, pentru a'ĭ pune capĕt, le veniră în cap să ardă corpul luĭ Hermotine. Atuncĭ sufletul la reîntoarcere găsind casa sfărîmată, fu silit, pentru a'şĭ găsi un adăpost, să tragă la o cârciumă. De asemenea pentru a împedica lumea să doarmă veşnic şi de teama ca vr'un amic crezênd'o moartă, să nu'ĭ pue foc, să încercăm cu vre-un mijloc de a o deştepta.

Atlas. — Voiesc bucuros. Dar cum?

Hercule. — Aş putea să'ĭ daŭ o lovitură ţeapănă cu această prăjină, dacă nu m'aş teme că'l turtesc ca pe un boliŭ, saŭ încă să'ĭ cufund coaja luĭ destul de subţire, ca şi coaja unuĭ oŭ. Afară de acestea, oameniĭ carĭ luptaŭ altă dată corp la corp cu leĭ şi carĭ astă-zĭ se mulţumesc de a se descoperi purecilor în luptele rĕsleţe, cad toţĭ morţĭ în urma agitaţieĭ... Voiesc maĭ bine să arunc această prăjină, tu să'ţĭ lepezĭ mantia şi ne vom juca de-a mingea cu această ghiulea. Imĭ pare rĕŭ că n'am adus cu mine şi scândura de bătut, cu care Mercur şi eŭ ne serveam în grădinile luĭ Jupiter; dar mâna va fi destul.

Atlas. — Bucuros! Pentru-ca tatăl tĕŭ vĕzêndu-ne, să intre al 3-a în jocul nostru şi cu ghiuleaua luĭ de trăsnet să ne precipite pe noĭ doĭ, nu maĭ ştiŭ unde, ca şi pe Phaeton în Phô!

Hercule. — Aşa ar fi, dacă aş fi ca Phaeton, fiul unuĭ simplu poet, (Phaeton era fiul luĭ Apollo) în loc de a fi fiul propriŭ al luĭ Jupiter şi dacă contrariŭ poeţilor carĭ locuiaŭ altă-dată oraşele prin virtutea cânteculuĭ lor, nu aş putea la prima fantazie să despopulez cerul şi pămêntul dintr'o lovitură de prăjină. Cu călcâiul aş trimite trăsnetul sĕŭ tocmaĭ în tavanul Empyreĭ! Dar fiĭ sigur că dacă mĭ-ar veni vr'odată ideia de a lua 5 saŭ 6 stele pentru a mĕ juca d'a bilele cu ele, saŭ de a da la ţintă cu vr'un comet ţinêndu'l de coadă, ca şi cu o praştie; saŭ de a mĕ juca la disc cu soarele, tatăl meŭ se va face că nu vede nimic. Afară de acestea ţinta joculuĭ nostru este să vindecăm lumea, pe când Phaeton voia să'şĭ arate uşurinţa Horelor, carĭ mergeaŭ înainte la plecarea luĭ. El voia de asemenea să se arate vizitiŭ fără seamăn înaintea Andromedeĭ şi a luĭ Callisto şi înaintea celorlalte frumoase constelaţiunĭ, cărora se zice, că el le arunca trecênd buchete de raze şi migdale de lumină zacharate (dragées, în franţuzeşte). In sfîrşit el voia să facă paradă înaintea zeilor ceruluĭ în trecerea zileĭ, care era zi de serbătoare. Nu te nelinişti maĭ mult de mânia tatăluĭ meŭ. De altmitrelea de vreĭ mĕ pun chezaş pentru tine înaintea luĭ. Acum, haide, lapădă mantaua şi aruncă'mĭ mingea.

Atlas.—De bună-voe saŭ de frică trebue să fac asta. Tu eştĭ Hercule şi tu aĭ arme, eŭ sunt bĕtrîn şi desarmat. Dar bagă bine de seamă să nu'l laşĭ să cază, ca nu cum-va să'ĭ facĭ vre-o nouă cocoaşe, saŭ vre-o groapă, saŭ vre-o ruptură ca acelea care despărţi Sicilia de Italia şi Africa de Ispania, saŭ vre-o cădere de provincie, de unde rezbelul ar putea să se nască.

Hercule.—Ne-am înţeles!

Atlas.—Na, ţine mingea! Vezĭ tu cum se clatină din cauza deformaţieĭ luĭ?

Hercule.—Haidem, puţin maĭ tare!

Atlas.—De ce te plângĭ tu? Vêntul bate din spre Sud-Est ca de obiceĭ şi mingea este destul de uşoară, pentru ca să se abată.

Hercule.—Viciul eĭ original e de a merge tot-d'a-una după vênt.

Atlas.—Cu atât maĭ mult dar va trebui să o umflăm complect cu aer, căcĭ ea nu'şĭ ia vênt de loc.

Hercule. — Incă o inovaţiune!.. Altă dată el sărea ca şĭ-o capră.

Atlas. — Aleargă iute în partea asta, iute, iute! Dumnezeule! Bagă bine de seamă ca să nu cază. Ah! afurisit fie ceasul când tu aĭ venit aicĭ!

Hercule.—Tu l'aĭ aruncat atât de rĕŭ, în cât p'aicĭ eram să nu'l prind, cât p'aci eram să'mĭ rup gâtul. Heĭ! sĕrman fiŭ, ce maĭ facĭ? Eştĭ rănit în vre-e parte? Nu s'aude nicĭ o suflare. Nimic nu mişcă. Lumea doarme ca şi maĭ înainte.

Atlas.—Dă'mĭ-l pe Styge, ca să'l pun pe umerĭ. Şi tu ia'ţĭ prăjina şi aleargă de mĕ scuză înaintea luĭ Jupiter de această întêmplare a căruĭ cauză eştĭ tu.

Hercule.— Mĕ duc bucuros. De maĭ multe secole, un oare-care poet, cu numele de Horaţiu, locueşte palatul tatăluĭ meŭ. El era poetul curţiĭ în timpul domnieĭ Împĕratuluĭ August, din care tatăl meŭ a făcut un zeŭ pentru Romanĭ. Intr'unul din cântecele luĭ, poetul afirmă că lumea va cădea fără a cutremura pe oameniĭ drepţĭ. Trebue să credem că toţĭ oameniĭ aŭ devenit drepţĭ, pentru că lumea a căzut fără să pericliteze pe nimenĭ!

Atlas. — Cine dracu s'a îndoit vre-o dată de dreptatea oamenilor? Du-te fără să maĭ pierzĭ timp de mĕ împacă cu tatăl tĕŭ, căcĭ aştept dintr'o clipă într'alta fulgerul, care mĕ va precipita din Atlas în Etna.

Nicolae din Buzĕŭ.

1891 Aprilie 3.

[1]) Dupe legenda veche Atlas ţinea pămêntul pe grumaziĭ luĭ, în urma uneĭ pedepse date de Jupiter (pater omnipotens.)

GRAINDORGE

MAMA BUNA

Muma: Apropie-te, Rozalio.

Rozalia: Da, Doamnă.

Muma: S'a înplinit un an de când eştĭ în slujba mea şi, trebue să'ţĭ spun că am fost foarte mulţumită de tine.

Rozalia: Doamna e prea bună.

Muma: Eştĭ fată aşezată, ştiĭ să coşĭ, şi, de şi eştĭ destul de frumoasă, mi se pare că nu aĭ nicĭ un cusur.

Rozalia. In casele unde am slujit, tot-d'a-una am scăpat aparenţele.

Muma: Nu poate nimenĭ să'ţĭ ceară ceva maĭ mult... Eĭ bine! Rozalio, am să'ţĭ vorbesc ceva prea serios!

Rozalia: Sunt la poruncile Doamneĭ.

Muma: Sunt îngrijată, Rozalio.

Rozalia: Pot să cutez să întreb pe D-na de ce e îngrijată?

Muma: Sunt îngrijată de fiul meŭ.

Rozalia: De Domnul Gaston?

Muma: Da. Peste câte-va zile o să împlinească şaisprezece anĭ şi, de! se ştie ce sunt băeţiĭ, maĭ cu seamă primăvara.

Rozalia: Doamna se teme ca nu cumva Domnişoru să 'şĭ găsească vreo prietină.

Muma: D-ta, Rozalio, eştĭ fată deşteaptă, şi 'ĭ e drag cuĭva ca să vorbească cu D-ta. Vezĭ bine că ştiŭ că fiul meŭ o să scape din mâinile mele într'o zi, şi eŭ aş voi ca lucrul ĕsta să se întîmple cât maĭ tîrziŭ.

Rozalia: Doamna este aşa de bună mumă!

Muma: Degĭaba ţiŭ eŭ de scurt pe Gaston, nu pot să mĕ ţiŭ numaĭ dupe dînsul. Ar fi de ajuns cincĭ minute rĕŭ întrebuinţate pentru ca să cadă în primejdiĭ marĭ.

Rozalia: Ştiŭ bine! Sînt femeĭ aşa de puţin delicate!

Muma: Pe de altă parte nu mĭ-ar place să aibă legătură cu o femee din lumea mare. Sigur că şi-ar alege pe cineva dintre prietinile mele şi lucrul ĕsta m'ar supĕra.

Rozalia: Ş'afară de asta cucoanele costă parale multe!

Muma: Tocmaĭ,.. De aceea, m'am gîndit la D-ta!

Rozalia: La mine Doamnă?

Muma: Da, îţĭ spun încă o dată, eştĭ frumoasă şi am încredere în D-ta... De aceea tocmaĭ voiam să mĕ înţeleg cu D-ta.... In sfârşit, dacă cum-va Gaston s'ar arăta cam liber cu D-ta, în vorbe... saŭ în fapte...

Rozalia: Să nu mĕ supĕr?

Muma: Tocmaĭ... Bine înţeles, eŭ o să 'ţĭ recunosc devotamentul... D-ta aĭ acum leafă de optzecĭ de francĭ pe lună, nu'ĭ aşa?

Rozalia: Da, Doamnă.

Muma: Eĭ bine! din ziua când luĭ Gaston i-ar plăcea destul de mult ca să şază acesă pentru ca să nu caute alte femeĭ, veĭ avea două sute de francĭ pe lună....

Rozalia: Va să zică o sute şi doĕ zecĭ de francĭ maĭ mult? Bine, Doamnă... Am să fiŭ amabilă cu Domnişorul Gaston de şase orĭ pe lună... Numaĭ...

Muma: Numaĭ?

Rozalia: Doamna să facă bunătate să maĭ dea şase francĭ pe lună.

Muma: Pentru ce cerĭ încă şase francĭ?

Rozalia (lăsând ochiĭ în jos): Pentru doică.

Spartali.

Ultime Informaţiĭ

In locul arculuĭ de triumf care era să se facă la şosea pentru 10 Maiŭ, se va face numaĭ o gravură a planuluĭ şi se va împărţi la lume, cu scop ca să deprindă pe contribuabilĭ cu ideia acestuĭ monument şi să nu 'l sperie de suma pe care o va cere pentru construirea luĭ.

Suma aceasta va fi, după spusa dinasticilor, o bagatelă de două saŭ treĭ milioane!

—✱—

Grupul independenţilor din Prahova propun următoarele candidaturĭ:

Colegiul I: Christu Cantilie, Theodor Angelescu şi C. Ienescu.

Colegiul II: Christu Negoescu, I. K. Gogălniceanu şi Mitu Ştefănescu.

Pentru colegiul al III-lea a rĕmas să hotărască maĭ târziŭ.

—✱—

D-nu Gh. Vernescu, ministru de finanţe, a plecat aseară la Craiova.

—✱—

Un profesor ne comunică următoarele:

Actualul ministru al instrucţieĭ cu D secretar general aŭ hotărît a numi de aci înainte pe toţĭ profesoriĭ suplinitorĭ numaĭ până la 1 Iulie în fie-care an; iar pentru Septembrie să fie din noŭ numiţĭ, prin urmare durata serviciuluĭ va fi de 10 lunĭ, făcêndu-se reţinere la fie-care Septembrie, ca la nouĭ numiţĭ. Fie-care din acestĭ profesorĭ pierd în fie-care an câte două lunĭ şi jumĕtate, şi ce e maĭ mult două lunĭ în fie-care an care le-ar servi pentru aniĭ de pensie.

A uitat D. Gion Ionescu că şi D-sa a fost suplinitor un şir de anĭ întregĭ, şi dacă D-niĭ Hasdeu-Odobescu nu eram de sigur că dênsul maĭ şedea 20 anĭ ca suplinitor. Nu toţĭ pot avea fericirea de a fi puşĭ la adăpost aşa cum a fost D-sa. A uitat D. Teodorescu, când din mila directoruluĭ de la Mihaiŭ Bravul dormea pe băncile aceleĭ şcolĭ, neavênd adăpost unde să se odihnească noaptea. Atuncĭ îĭ plăcea să fie plătit şi el în decursul vacanţieĭ, astăzĭ însă fiind milionar crede că nu maĭ sunt oamenĭ săracĭ.

Să ne rĕspunză D. ministru ce vor face bieţiĭ profesorĭ carĭ n'aŭ nicĭ un alt venit de cât simpla leafă de 280 leĭ, din carĭ se reţin 45 la sută — prin urmare abia 145 leĭ, dacă şi acest mic ajutor li se va reţine cu totul? — ce vor face profesoriĭ de la gimnaziile reale din ţară, carĭ toţĭ sunt suplinitorĭ, şi dintre carĭ ceĭ maĭ mulţĭ sunt căsătoriţĭ şi cu o casă de copiĭ? la aceasta D-lor nu s'aŭ gândit. Va trebui decĭ să vină la minister un Teodorescu şi Gion ca să lovească atât de amar în colegiĭ lor. Credem că corpul didactic nu va rĕmâne nepăsător faţă de o aşa hotărîre luată de aceştĭ douĭ D-nĭ *ajunşi.*

—✱—

Din instrucţia începută de D-nu judecător de instrucţie Maxim, în afacerea dispariţieĭ luĭ Iancu K. Caramani, băcan, din strada Pătraşcu-Vodă Nr. 6, reese că el se află actualmente în Alexandria, Egipt. Pasivul sĕŭ se urcă la 35 miĭ leĭ iar activul la 2,500 leĭ.

Caramani a fugit din Bucureştĭ la 18 Martie trecut.

ULTIME TELEGRAME

BUDAPESTA, 6 Aprilie. — Comitetul lucrătorilor a făcut cunoscut autorităţilor că organizează pentru 1 Maiŭ sărbărĭ şi o întrunire generală a lucrătorilor. El a declarat că ia asupra-şĭ răspunderea menţinereĭ ordineĭ. Lucrătorii din maĭ multe oraşe din provincie fac asemenea preparative de 1 Maiŭ.

BRUXEL, 6 Aprilie. — **După „Etoile Belge" greva trebue să isbucnească Lunĭ în maĭ multe mine din împrejurimile oraşuluĭ Mons.**

BERLIN, 6 Aprilie.— Camera a adoptat stipulaţia legeĭ asupra industriilor relative la munca lucrătoarelor, cu un amendament, care sporeşte cu jumĕtate oră repaosul de la amiazĭ.

ULTIMA ORA

Guvernul bulgar pare a fi pe urmele asasinilor luĭ Belchef; eĭ sunt patru şi anume Teodor Fetrov din Castoria, Christu Cutmarov din Ohrida, Rista Dimitrov şi Clementie Macicov.

Aceştia dupe sĕvîrşirea atentatuluĭ aŭ trecut frontiera în Serbia pe jos.

—✱—

O telegramă sosită din Paris ne vesteşte că se pregătesc marĭ evenimente al căror desnodământ va avea loc în Belgia.

Cercurile guvernamentale franceze sunt preocupate de eventualitatea uneĭ revoluţiunĭ în Belgia, cu ocazia manifestaţieĭ lucrătorilor la 1 Maiŭ.

Poliţia Belgiană a prins la Mons pe un neamţ Jungman, agent al poliţieĭ germane, trimis spre a aţâţa pe lucrătorĭ în contra guvernuluĭ Belgian.

Guvernul francez, aflênd măsurile de mobilizare ale corpuluĭ al 8 de armată germană, pentru ziua de 1 Maiŭ, se teme ca nu cum-va germaniĭ să năvălească în Belgia, sub cuvênt că vor să oprească propagarea revoluţieĭ şi la eĭ şi esaminează în acest moment cestiunea dacă această intervenire nu este un caz de rĕsboiŭ şi dacă n'ar fi prudent a se lua mĕsurĭ de precauţiune din vreme.

CURSELE VAPORELOR DE POSTA PE DUNARE

CURSE IN JOS:

Dela Orşova . . .	Sâmb. 4^{30} p.m.	Lunĭ 4^{30} p.m.	Joĭ 4^{30} p.m.
« Severin . .	« 7 «	« 7 «	« 7 «
« Brsa-Palanca.	« 8^{40} «	« 8^{40} «	« 8_{40} «
« Radujevatz .	« 10^{15} «	« 10^{15} «	« 10_{15} «
« Gruia . . .	« 10^{40} «	« 10^{40} «	« 10_{40} «
« Calafat . .	Dum. 12^{30} a.m.	Marţ. 12^{30} «	Vin. 12_{30} a.m.
« Widdin . .	« 1^{45} «	« 1^{45} «	« 1_{45} «
« Lompalanca	« 4 «	« 4 «	« 4 «
« Bechet . .	« 6^{35} «	« 6 «	« 6_{35} «
« Rahova . .	« 7 «	« 7 «	« 7 «
« Corabia . .	« 9 «	« 9 «	« 9 «
« Nicopolĭ . .	« 10^{40} «	« 10^{40} «	« 10_{40} «
« Măgurele .	« 11 «	« 11 «	« 11 «
« Zimnicea .	« 12^{5} p.m.	« 12^{50} p.m.	« 12_{50} »
« Şiştov . . .	« 1^{30} «	« 1^{30} «	« 1_{30} «
« Ruaciuk . .	« 4^{45} «	« 4^{45} «	« 4_{45} «
« Giurgiŭ (Sm.)	Lunĭ 3 a.m.	Merc. 3 «	Sâm. 3 a.m.
« Turtukaia .	« 5^{15} «	« 5^{15} «	« 5_{15} «
« Olteniţa . .	« 5^{30} «	« 5^{30} «	« 5_{30} «
« Călăraşĭ (or.)	« 5^{30} «	« 5^{30} «	« 5_{30} «
« Silistria . .	« 7^{30} «	« 7^{30} «	« 7_{30} «
« Ostrov . .	« 8 «	« 8 «	« 8 «
« Cernavoda .	« 11 «	« 11 «	« 11 «
« Hârşova . .	« 1 «	« 1 «	« 1 p.m.
« Gura-Ialomiţ	« 1^{30} «	« 1^{30} «	« 1_{30} «
în Brăila . . .	« 4^{30} «	« 4^{30} «	« 4^{30} «
« Galaţĭ . . .	« 5^{30} «	« 5^{30} «	« 5^{30} «

—:o:—

CURSE IN SUS:

Dela Galaţĭ . . .	Marţĭ 9 a.m.	Joĭ 9 a.m.	Dum. 9 a.m.
« Brăila . . .	« 10_{24} «	« 10_{24} «	« 10_{24} «
« Gura-Ialomiţ.	« 2^{20} p.m.	« 2^{20} p.m.	« 2_{20} p.m.
« Hârşova . .	« 3 «	« 3 «	« 3 «
« Cernavoda .	« 6 «	« 6 «	« 6 «
« Ostrov . .	« 9 «	« 6_{44} «	« 9_{44} «
« Călăraşĭ (or.)	« 7 «	« 7^{30} «	« 7_{30} «
« Silistria . .	« 11 «	« 11 «	« 11 «
« Olteniţa . .	Merc. 2^{30} a.m.	Vin. 2^{30} a.m.	Lunĭ 2_{30} a.m.
« Turtukaia .	« 2_{45} «	« 2_{44} «	« 2_{44} «
în Giurgiŭ (Sm.)	« 6 «	« 6 «	« 6 «
Dela Giurgiŭ (Sm.)	« 10^{10} «	« 10_{40} «	« 10_{40} «
« Rusciuk . .	« 11^{30} «	« 11^{30} «	« 11_{30} «
« Şiştov . . .	« 2_{45} p.m.	« 2_{45} «	« 2_{44} p.m.
« Zimnicea .	« 3_{15} «	« 3_{15} p.m.	« 3_{14} «
« Măgurele .	« 5_{40} «	« 5_{40} «	« 5_{40} «
« Nicopolĭ . .	« 5_{50} «	« 5_{50} «	« 5_{50} «
« Corabia . .	« 7_{40} «	« 7_{40} «	« 7_{40} «
« Rahova . .	« 10_{25} «	« 10_{24} «	« 10_{24} «
« Bechet . .	« 10_{40} «	« 10_{40} «	« 11_{40} «
« Lompalanca	Joĭ 4 «	Sâmb. 4 a.m.	Marţĭ 4 a.m.
« Widdin . .	« 6_{45} «	« 6_{45} «	« 6_{44} «
« Calafat . .	« 7^{15} «	« 7_{15} «	« 7_{14} «
« Gruia . . .	« 10 »	« 10 «	« 10 «
« Radujevatz .	« 10^{15} «	« 10^{15} «	« 10_{14} «
« Brsa-Palanca.	« 12 p.m.	« 12 p.m.	« 12 p.m
în Severin . .	« 2^{30} «	« 2_{30} «	« 2_{30} «
Dela Severin . .	« 3^{30} «	« 3_{30} «	« 3_{30} «

Cursele vaporuluĭ local între Galaţĭ-Renĭ-Tulcea-Ismail

PORNIRE IN JOS:	PORNIRE IN SUS:
De la Galaţĭ la Renĭ-Tulcea-Ismail : Marţĭ, Joĭ şi Duminica la 8 ore dimineaţa.	De la Ismail la Tulcea-Renĭ-Galaţĭ : Mercurĭ, Vinerĭ şi Lunĭ la 8 ore dimineaţa.

Bucurescĭ. — Tipografia Thoma Basilescu, Bulevardul Elisabeta, 111.